

ACTE TERCER

La mateixa decoració.

ESCENA PRIMERA

Boi, Biel.

BOI   Ja són fora.

BIEL   Ja ho veig, ja;
però s'ha de mirar bé:
són joves, i si un no té
judici per ells...

BOI   ¿Què hi ha?
Acabem d'un cop, enraona.
A l'últim no deu ser re.

BIEL   ¿Que no deu ser re? ¿I per què?

BOI   Perquè sempre em fas la mona
dient que saps i que no saps,
i en ta vida has sabut cosa
que ens puga ser profitosa
per poder lligar-hi caps.

BIEL   ¿Que no he sabut coses, jo?

BOI   No. I, si en sé..., jo sé el que em costa.

- BIEL Vaja, doncs. ¿Fem una posta?
¿Qui sap més coses?
- BOI Jo, jo! *(Rient.)*
Potsê encara em faràs veure
lo blanc, negre!
- BIEL I és vritat.
Jo só blanc... i emmascarat;
só blanc negre.
- BOI Doncs a veure:
- BIEL primer de tot, ¿què juguem?
- BOI Si tu perds, una estirada
d'aurelles.
- BIEL Ah, que us agrada!
- BOI I jo un trentí.
- BIEL Comencem.
- BOI Si perds, una aurella a terra.
- BIEL Oh, bé, encara no heu guanyat.
- BOI ¿No tinc de guanyar-te, gat?
¿Veus que em senyo amb la mà esquerra?
¿Com vols que perdi? Sé cert
que el cavallê allí tancat
tota la nit ha trucat
i el nostramo no l'ha obert.
Com que tot ho oloro, sé
lo que acabo de dir-te ara:
sé que la noia i el pare
s'han entès d'allò més bé.
Sé que lo d'ahí, agafar

an el nostramo, va ser
 fet fer per 'quest cavaller,
 que an el batlle el va acusar.
 Sé que el salvar-se després
 va ser fet pel del flubiol,
 que és nét del batlle i que vol
 que, per tu, ella l'estimés.
 Sé que el nostramo perdona
 an el criat, que, arrepentit,
 la vritat de tot li ha dit,
 i que la noia li dóna.
 Sé que el poble, que ha sabut
 l'insult fet a mestre Jordi,
 vol que el castell se'n recordi,
 i està irat i commogut.
 Sé lo que va i lo que ve,
 sé lo que hi ha i lo que no,
 i sé el que saps que sé jo
 i sé el que no saps que sé.
 I sé tant, i tants ne són
 los meus informes en l'aire,
 que sé que tu ets lo manxaire
 més dropo que hi ha en el món.
 ¿I no sabeu més?

BIEL

BOI

No.

BIEL

¿No?

Doncs haveu perdut la posta.

BOI

¿Per què?

BIEL

Perquè amb la resposta
m'heu provat que jo tinc raó.
La posta és si jo podia
saber més que vós.

BOI

Vritat.

BIEL

Lo que sabeu m'heu contat
i ja ho sé, si no ho sabia.
Doncs jo vos guanyo en sabê
que, quan per tonto em teníeu,
vós, sabent tant, no sabíeu
que jo no sapigués re.

(Fuig.)

BOI

Ah, pilló! M'has atrapat.

BIEL

Bé, no us enfadeu, per ço.
Com que ja sabeu que jo
de tot tinc d'estâ enterat.

BOI

¿I per què?

BIEL

Home, per 'quest pobre
que allí baix toca el flubioli;
¿a què ve que el torri el sol,
ni que el toqui, si tot sobra?

BOI

Bé, si acàs no tingues pô;
convén-t'ho amb la Roseta...

BIEL

Sí, deu-li una carbasseta...

BOI

Ha, ha! Que sembli un meló.

BIEL

Que no se'n resenti gaire,
i quedi jo amb dignitat.

BOI

Ja pots manxar descansat:
quedaràs com un manxaire.

(Truquen.)

ESCENA II
Los mateixos, Agneta.

BIEL   ¿Truquen?

BOI   Vés, mira.

BIEL   *(Anant a la porta.)*   ¿Qui hi ha?

AGNETA   Ave Maria Puríssima!...

BOI   Ah, vatua! La nassíssima!

                          Té.   *(Dant-li les claus a Biel.)*

BIEL   ¿Que obro?

BOI   Obre. (Oi que vindrà
bé per lo que jo imagino.)   *(Bielobre.)*

BIEL   Ja pot entrar.

AGNETA   *(Entrant.)*   ¿Saps, vailet,
si el fadrí majô...?

BIEL   És aquest.

BOI   (Ja veureu com s'ix de tino.)

AGNETA   Vinc, de part de la senyora
baronesa, a demanar
lo brodat que va portar
de la Verge.   *(Biel va a dir-ho a Boi.)*

BOI   *(A Biel.)*   (Surt a fora.
Per lo plan que hem de seguir
me convé sê amic amb ella.)

BIEL   Au, Esquerrà!

BOI   ¿Què?

BIEL   És donzella.

BOI   Per 'quest cantó ens pot servir.

BIEL   ¿Servir? ¿Per què?

BOI   Ja m'apures!

                              Per lo que sé del plan meu.

BIEL   (Pobres angelets de Déu!
I bé, re..., dues criatures.)   *(Se'n va.)*

AGNETA   Ave Maria Puríssima!

BOI   Sens pecat.

AGNETA   ¿Se pot passar?

BOI   Sí, Agneta, i sense trucar.

AGNETA   Ai! ¿Tu, Boi? Reina Santíssima!

BOI   Sembla que has quedat sorpresa.

AGNETA   ¿Que potser ja érets aquí
dijous, quan va venî amb mi
la senyora baronesa?

BOI   ¿Que no em vas conèixer?

AGNETA   Ves!

                              Oh, i quina cosa més rara!
Jo deia: «Tu aquella cara
l'has vista..., l'has vista... I res...,
no podia mai pensar
com, quan i ane quin moment.

BOI   Sí, dona, sí: an el convent
quan hi anava a treballar.

AGNETA   Ai, no em parlis d'allavores,
que hi he pensat més vegades...

BOI   ¿Eh? Allò són tardes passades
aprofitant bé les hores!

AGNETA   Calla, calla, calla, jueu!